

L'inici d'aquest curs polític no respon als paràmetres normals, apàtics i mediocres de la política catalana. Enguany, l'explosió de llibertat que s'ha produït al Bàltic, la dura batalla d'eslovens primer i croats després contra l'imperialisme serbi, i les eleccions al parlament de Catalunya com a horitzó més pròxims, han elevat la temperatura fins arribar al punt d'ebullició. Amb l'esfondrada definitiva del nacional-sovietisme, les nacions han obert el procés per assolir la llibertat. Lituans, georgians, letons i estonians han deixat pas a ucraïnians, moldaus, uzbeks, etc., fins a desarticlar definitivament aquella gran presó anomenada Unió Soviètica. Però si la majoria d'aquestes nacions recuperen el seu estatus de sobirania, els eslovens assoleixen la independència per primera vegada en la seva llarga història. A Eslovàquia pròximament es produirà un referèndum per decidir si segueixen dins la Federació de Txecoslovàquia. Tot aquest renaixement nacional comença amb l'aplicació del dret a l'autodeterminació al poble alemany, que significa l'inici de la liquidació de la política post-Ialta institucionalitzada a l'Acta d'Helsinki.

La Coctelera

Independència

**Espanya s'acaba.
Comença Europa**

En la ment de molts destacats representants de l'espanyolisme polític a Catalunya, s'hi dipositava l'esperança que el cop d'estat a la URSS frenés a si més no canalitzés els processos nacionalistes. Fins i tot algunament recargolada com Solé-Tura pensava que un retorn a la guerra freda provocaria un replantejament

de la situació iugoslava i per tant un major grau de llibertat d'acció per als serbis. Això hauria aturat la via autodeterminista de catalans, bascos, corsos, escocesos, etc..., i a més donava peu a considerar els Landsberguis, Gasamkhurdia i companyia com a enemics de la Perestroika i principals culpables de la reacció dels conservadors contra Gorbatxev. Rodó! Un altre argument per fer veure els independentistes com a culpables de tota la inestabilitat i totes les desgràcies. Però, ai las!, el 23-F dels soviètics va tenir uns efectes ben coneguts per tots: acceleració de les reformes fins a la ruptura, dissolució del PSUC, perdó, volíem dir el PCUS, reconeixement internacional dels nous estats, i liquidació política de la vella guàrdia.

Per als Gonzàlez, Anguita, Aznar, Obiols, Moll, Lizondo, Solé-Tura, Vidal-Quadras i un llarg nombre d'al-

tres il·lustríssims espanyols, la situació començava a esdevenir preocupant. Neutralitzar per una banda la irreversible descomposició d'Espanya, i per una altra aturar bascos i catalans, són ara per ara els objectius del govern socialista. Com a primera mesura de xoc, des de Madrid no han parat de vendre de forma incansable i repetitiva la idea o l'obsessió que Catalunya no té res a veure amb Lituània i Eslovènia. En una segona fase, comencen a pregonar la idea del Federalisme com a solució. Els espanyols han començat a fabricar la vacuna a l'epidèmia independentista: el federalisme. El problema rau en el fet que el virus —en aquest cas més que benigne— està irremediablement estès. Federalisme és aquell concepte que parteix de la relació sobirana de tu a tu, quant a l'articulació i el funcionament d'un estat. Federalisme és, doncs, aquella doctrina que, partint de la inalienable sobirania de cadascuna de les parts actua sota la corresponsabilitat en el poder i en la gestió d'aquest. Un estat com l'espanyol articulat a partir d'una relació centre-perifèria pel que fa a l'aspecte polític, fruit directe del franquisme, sense el reconeixement de l'opció de lliure sobirania com és el dret a l'autodeterminació i amb un nacionalisme espanyol creixent, intolerant fins al límit del feixisme i poc avesat al funcionament democràtic, fa impossible l'aplicació d'una solució federal. Parlar doncs de federalisme a hores d'ara, és l'intent desesperat de crear el "Café para todos 2".

La tercera fase de l'ofensiva espanyolista serà un intent de dividir catalans en dues hipotètiques comunitats. D'aquesta degradant i arbitrària tàctica política n'ha donat una mostra el representant dels socialistes espanyols a Catalunya, Raimon Obiols, que en un acte de cinisme que no es

recorda des de l'època d'Alejandro Lerroix ha al·ludit a una hipotètica letonització de Catalunya, ja que segons ell la independència de Catalunya comportaria l'expulsió de la immigració. Raimon Obiols, el mateix que fa uns anys afirmava que la Televisió de Catalunya havia de ser bilingüe, i que ha fet costat per omissió al xoriço Rodríguez Ibarra, ha demostrat finalment a quin bàndol estava: Raimon Obiols és a la cinquena columna de l'imperialisme espanyol a Catalunya; és copartícip del genocidi al qual el nacionalisme espanyol ha sotmès la llengua i la cultura catalanes; és defensor de la nefasta política colonial d'Espanya contra els drets

dels ciutadans catalans, i finalment l'agitador infiltrat a la reraguarda per provocar divisió entre tots els catalans per tal d'afeblir les nostres posicions.

La Independència és l'única sortida dels catalans per millorar el nostre estatus social i econòmic; només la Independència salvarà la nostra cultura i la nostra llengua del genocidi actual; només la Independència ens obrirà la porta per eixir a la nova Europa amb igualtat de condicions i sense renúncies; només podrà haver-hi una Europa Unida, i aquesta serà l'Europa de les nacions lliures i sobiranes; aquesta és l'Europa de les Nacions

LA VIA BÀLTICA

CAP A L'EUROPA DE LES NACIONS

La història dels tres països bàltics està lligada a la submissió durant segles a dos grans imperis, el rus i l'alemany.

En finalitzar la I Guerra Mundial les tres repúbliques accedeixen a la independència com a estats i són reconeguts a la Societat de les Nacions.

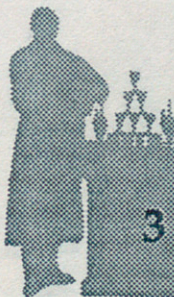
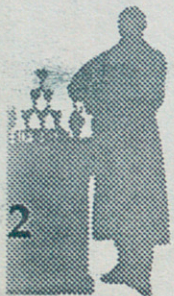
En acabar la II Guerra Mundial s'acaba la llibertat dels països bàltics. Estònia, Letònia i Lituània seran moneda de canvi de l'acord entre Hitler i Stalin (Pacte Ribbentrop-Molotov, 1939).

En la post-guerra, els aliats van defensar sense èxit l'autodeterminació de les repúbliques bàltiques davant l'ONU. L'any 1975 amb els acords d'Helsinki, els països occidentals admeten implícitament la pertinença de Lituània, Letònia i Estònia a l'imperi soviètic.

Amb Gorbatxev al davant de l'URSS i la política de la "perestroika", s'o-

bre un lent i complicat procés cap a l'economia de mercat i la democratització de les estructures polítiques. Aquest fet comportà l'emersió de les diferents nacions. Unes nacions que malgrat ser incloses per la força a l'URSS, gaudien d'una descentralització i unes competències que a hores d'ara ja desitjaríem per a Catalunya. Totes, excepte Letònia, que per la seva situació geogràfica, va ser la més castigada pel nacional-sovietisme per tal de dividir una hipotètica estratègia conjunta dels bàltics. Les altres dues, Estònia i Lituània controlaven gran part de l'administració, i les seves llengües foren oficials, fins i tot en ple auge de l'estalinisme.

És a principis de l'any 1990 que forces democràtiques i nacionalistes guanyen les eleccions lliures a les tres repúbliques. Els nous parlaments declaren il·legal l'annexió a l'URSS i convoquen referèndum, on es van

En la ment de molts destacats representants de l'espanyolisme polític a Catalunya, s'hi dipositava l'esperança que el cop d'estat a la URSS frenés a si més no canalitzés els processos nacionalistes. Fins i tot algu- ment recargolada com Solé-Tura pensava que un retorn a la guerra freda provocaria un replantejament

de la situació iugoslava i per tant un major grau de llibertat d'acció per als serbis. Això hauria aturat la via autodeterminista de catalans, bascos, corsos, escocesos, etc..., i a més donava peu a considerar els Landsberguis, Gasamkhurdia i companyia com a enemics de la Perestroika i principals culpables de la reacció dels conservadors contra Gorbatxev. Rodó! Un altre argument per fer veure els independentistes com a culpables de tota la inestabilitat i totes les desgràcies. Però, ai las!, el 23-F dels soviètics va tenir uns efectes ben coneguts per tots: acceleració de les reformes fins a la ruptura, dissolució del PSUC, perdó, volíem dir el PCUS, reconeixement internacional dels nous estats, i liquidació política de la vella guàrdia.

Per als González, Anguita, Aznar, Obiols, Moll, Lizondo, Solé-Tura, Vidal-Quadras i un llarg nombre d'al-

tres il·lustríssims espanyols, la situació començava a esdevenir preocupant. Neutralitzar per una banda la irreversible descomposició d'Espanya, i per una altra aturar bascos i catalans, són ara per ara els objectius del govern socialista. Com a primera mesura de xoc, des de Madrid no han parat de vendre de forma incansable i repetitiva la idea o l'obsessió que Catalunya no té res a veure amb Lituània i Eslovènia. En una segona fase, comencen a pregonar la idea del Federalisme com a solució. Els espanyols han començat a fabricar la vacuna a l'epidèmia independentista: el federalisme. El problema rau en el fet que el virus —en aquest cas més que benigne— està irremediablement estès. Federalisme és aquell concepte que parteix de la relació sobirana de tu a tu, quant a l'articulació i el funcionament d'un estat. Federalisme és, doncs, aquella doctrina que, partint de la inalienable sobirania de cadascuna de les parts actua sota la corresponsabilitat en el poder i en la gestió d'aquest. Un estat com l'espanyol articulat a partir d'una relació centre-perifèria pel que fa a l'aspecte polític, fruit directe del franquisme, sense el reconeixement de l'opció de lliure sobirania com és el dret a l'autodeterminació i amb un nacionalisme espanyol creixent, intolerant fins al límit del feixisme i poc avesat al funcionament democràtic, fa impossible l'aplicació d'una solució federal. Parlar doncs de federalisme a hores d'ara, és l'intent desesperat de crear el "Café para todos 2".

La tercera fase de l'ofensiva espanyolista serà un intent de dividir catalans en dues hipotètiques comunitats. D'aquesta degradant i arbitrària tàctica política n'ha donat una mostra el representant dels socialistes espanyols a Catalunya, Raimon Obiols, que en un acte de cinisme que no es

recorda des de l'època d'Alejandro Lerroux ha al·ludit a una hipotètica letonització de Catalunya, ja que segons ell la independència de Catalunya comportaria l'expulsió de la immigració. Raimon Obiols, el mateix que fa uns anys afirmava que la Televisió de Catalunya havia de ser bilingüe, i que ha fet costat per omissió al xoriço Rodríguez Ibarra, ha demostrat finalment a quin bàndol estava: Raimon Obiols és a la cinquena columna de l'imperialisme espanyol a Catalunya; és copartícip del genocidi al qual el nacionalisme espanyol ha sotmès la llengua i la cultura catalanes; és defensor de la nefasta política colonial d'Espanya contra els drets

dels ciutadans catalans, i finalment l'agitador infiltrat a la rera guarda per provocar divisió entre tots els catalans per tal d'afeblir les nostres postures.

La Independència és l'única sortida dels catalans per millorar el nostre estatus social i econòmic; només la Independència salvarà la nostra cultura i la nostra llengua del genocidi actual; només la Independència ens obrirà la porta per eixir a la nova Europa amb igualtat de condicions i sense renúncies; només podrà haver-hi una Europa Unida, i aquesta serà l'Europa de les nacions lliures i sobiranes; aquesta és l'Europa de les Nacions

LA VIA BÀLTICA

CAP A L'EUROPA DE LES NACIONS

La història dels tres països bàltics està lligada a la submissió durant segles a dos grans imperis, el rus i l'alemany.

En finalitzar la I Guerra Mundial les tres repúbliques accedeixen a la independència com a estats i són reconeguts a la Societat de les Nacions.

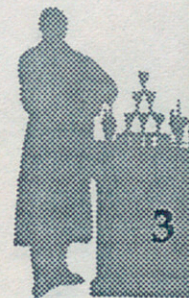
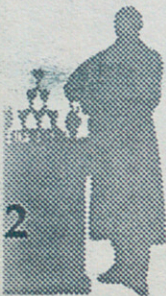
En acabar la II Guerra Mundial s'acaba la llibertat dels països bàltics. Estònia, Letònia i Lituània seran moneda de canvi de l'acord entre Hitler i Stalin (Pacte Ribbentrop-Molotov, 1939).

En la post-guerra, els aliats van defensar sense èxit l'autodeterminació de les repúbliques bàltiques davant l'ONU. L'any 1975 amb els acords d'Helsinki, els països occidentals admeten implícitament la pertinença de Lituània, Letònia i Estònia a l'imperi soviètic.

Amb Gorbatxev al davant de l'URSS i la política de la "perestroika", s'o-

bre un lent i complicat procés cap a l'economia de mercat i la democratització de les estructures polítiques. Aquest fet comportà l'emersió de les diferents nacions. Unes nacions que malgrat ser incloses per la força a l'URSS, gaudien d'una descentralització i unes competències que a hores d'ara ja desitjaríem per a Catalunya. Totes, excepte Letònia, que per la seva situació geogràfica, va ser la més castigada pel nacional-sovietisme per tal de dividir una hipotètica estratègia conjunta dels bàltics. Les altres dues, Estònia i Lituània controlaven gran part de l'administració, i les seves llengües foren oficials, fins i tot en ple auge de l'estalinisme.

És a principis de l'any 1990 que forces democràtiques i nacionalistes guanyen les eleccions lliures a les tres repúbliques. Els nous parlaments declaren il·legal l'annexió a l'URSS i convoquen referèndum, on es van

imposar clarament les opcions independentistes.

A partir d'aquí s'inicia el procés cap a la independència a partir de declarar il·legal el pacte Ribbentrop-

Angel Colom i el president Landsberguis en l'entrevista que els dos dirigents polítics mantingueren el passat mes de juliol a Vilnius, la capital lituana.

Molotov.

La legitimitat de la via democràtica de les eleccions, la pressió popular de la majoria de la població, i l'atenció mundial vers l'hipotètic conflicte, van impedir una reacció violenta i sagnant per part de l'estat

centralista de l'URSS.

Occident, en un principi, s'escudava en pretextos formalistes de dret internacional o d'oportunitat política per endarrerir el naixement de nous estats. Pretextos que anaven des d'acusar els nacionalistes de voler sabotejar la Perestroika i acusar-los d'insolidaris, fins a qualificar-los de reaccionaris; insults que d'altra banda a nosaltres ja ens resulten familiars.

Amb el reconeixement recent dels tres estats bàltics, la comunitat internacional del vell continent dona un nou pas endavant per tancar el gran arc d'anormalitat històrica que s'obre el 1919 amb l'intent d'aplicar per la força dels tractats de París una lògica nacional d'Occident, de l'Europa de les fronteres, dels estats consolidats.

Lituània, Estònia i Letònia han marcat el camí de la reconstrucció de la nova Europa, l'Europa de les Nacions. Una Europa on els nous estats apareixen en un acte alliberador del passat i amb la vocació de "desaparèixer" de nou en una Unió lliure i democràtica per tal d'evitar nous cicles històrics de violència.

Els bàltics ens han demostrat que la lluita per la independència a l'Europa de l'any 2000 només és possible per la via democràtica i pacífica. A Catalunya ho sabem; ells, ja són lliures.

BEI.

L'independentisme a la universitat

El BEI neix el 1988 en el si de la UAB, fruit de la divisió que patí l'independentisme, que a la universitat es materialitzà en la pràctica desaparició de l'AEIU i la formació del BEI.

Des dels seus inicis fins al curs passat, el BEI és un intent d'unir tot l'independentisme a la universitat, sota la premisa bàsica de constituir una força nacional cenyida estrictament al món

universitari, superant així les divisions anteriors.

Aquest procés es consolidà en el congrés d'unitat celebrat el 15 i 16 de desembre de 1990 a Barcelona, en el qual totes les organitzacions independentistes (BIB, BIF...) que existien a les universitats catalanes s'aixoplugaren sota les sigles del BEI, convertint-se en poc temps en la 1a força estudiantil en implantació territorial i nombre de militants a TOT Catalunya.

A partir d'aquest moment, el BLOC entrà en una fase accelerada d'expansió i consolidació, per exemple en la constitució de nuclis a gairebé totes les facultats de la UAB i UB, en els èxits electorals (Consell d'estudiants Fac. Econòmiques UB: 7 BEI, 7 OLE, 0 FNEC (CiU), 0 AEP (PSOE, IC), 0 oceu) i de convocatòria (1200 persones manifestant-se contra la visita del petit príncep a la UAB, l'abril de 1991).

Així, el BEI es configura com la sectorial de l'independentisme, amb unes perspectives més afalagadores a curt i mig termini. Enguany es planteja com a prioritat convertir-se en la 1a força estudiantil al claustre de la UAB i aconseguir un 2n o 3r lloc a la UB.

A mig termini el treball del BEI ve fixat en tres fronts:

A) MILLORA DE L'ENSENYAMENT UNIVERSITARI

- Exigència d'una veritable autonomia universitària i, per tant, rebutj del DISTRICTO COMPARTIDO i de la LRU, per espanyolistes i antipopulars.
- Supressió de tota selectivitat acadèmica, paralització de l'augment de taxes, i augment de les partides

per a beques i crèdits.

- Destinació dels pressupostos de les universitats privades a les públiques.

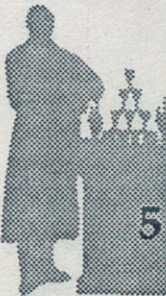
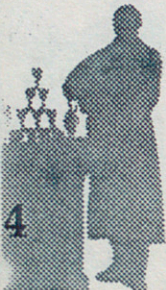
Acció de protesta del BEI contra el Districte Únic durant la visita del ministre espanyol Solana.

- Oposició a la militarització de la Universitat i, per tant, a la Prestació Social Substitutòria.
- Unitat d'acció amb la resta d'estaments universitaris per crear blocs progressistes i nacionalment coherents.
- Elaboració dels plans d'estudis amb la col·laboració dels estudiants.
- Increment i planificació de l'educació. No als "numerus clausus".

B) IMPULS DEL MOVIMENT ESTUDIANTIL.

C) INSERCIÓ DE LA UNIVERSITAT EN LA LLUITA PER LA INDEPENDÈNCIA.

Si voleu contactar amb el BEI, podeu adreçar-vos a: Local d'estudiants del BEI, Campus de Dret, 08193 UAB (Bellaterra), Barcelona.

imposar clarament les opcions independentistes.

A partir d'aquí s'inicia el procés cap a la independència a partir de declarar il·legal el pacte Ribbentrop-

Àngel Colom i el president Landsberguis en l'entrevista que els dos dirigents polítics mantingueren el passat mes de juliol a Vilnius, la capital lituana.

Molotov.

La legitimitat de la via democràtica de les eleccions, la pressió popular de la majoria de la població, i l'atenció mundial vers l'hipotètic conflicte, van impedir una reacció violenta i sagnant per part de l'estat

centralista de l'URSS.

Occident, en un principi, s'escudava en pretextos formalistes de dret internacional o d'oportunitat política per endarrerir el naixement de nous estats. Pretextos que anaven des d'acusar els nacionalistes de voler sabotejar la Perestroika i acusar-los d'insolidaris, fins a qualificar-los de reaccionaris; insults que d'altra banda a nosaltres ja ens resulten familiars.

Amb el reconeixement recent dels tres estats bàltics, la comunitat internacional del vell continent dona un nou pas endavant per tancar el gran arc d'anormalitat històrica que s'obre el 1919 amb l'intent d'aplicar per la força dels tractats de París una lògica nacional d'Occident, de l'Europa de les fronteres, dels estats consolidats.

Lituània, Estònia i Letònia han marcat el camí de la reconstrucció de la nova Europa, l'Europa de les Nacions. Una Europa on els nous estats apareixen en un acte alliberador del passat i amb la vocació de "desaparèixer" de nou en una Unió lliure i democràtica per tal d'evitar nous cicles històrics de violència.

Els bàltics ens han demostrat que la lluita per la independència a l'Europa de l'any 2000 només és possible per la via democràtica i pacífica. A Catalunya ho sabem; ells, ja són lliures.

BEI.

L'independentisme a la universitat

El BEI neix el 1988 en el si de la UAB, fruit de la divisió que patí l'independentisme, que a la universitat es materialitzà en la pràctica desaparició de l'AEIU i la formació del BEI.

Des dels seus inicis fins al curs passat, el BEI és un intent d'unir tot l'independentisme a la universitat, sota la premisa bàsica de constituir una força nacional cenyida estrictament al món

universitari, superant així les divisions anteriors.

Aquest procés es consolidà en el congrés d'unitat celebrat el 15 i 16 de desembre de 1990 a Barcelona, en el qual totes les organitzacions independentistes (BIB, BIF...) que existien a les universitats catalanes s'aixoplugaren sota les sigles del BEI, convertint-se en poc temps en la 1a força estudiantil en implantació territorial i nombre de militants a TOT Catalunya.

A partir d'aquest moment, el BLOC entrà en una fase accelerada d'expansió i consolidació, per exemple en la constitució de nuclis a gairebé totes les facultats de la UAB i UB, en els èxits electorals (Consell d'estudiants Fac. Econòmiques UB: 7 BEI, 7 OLE, 0 FNEC (CiU), 0 AEP (PSOE, IC), 0 oceu) i de convocatòria (1200 persones manifestant-se contra la visita del petit príncep a la UAB, l'abril de 1991).

Així, el BEI es configura com la sectorial de l'independentisme, amb unes perspectives més afalagadores a curt i mig termini. Enguany es planteja com a prioritat convertir-se en la 1a força estudiantil al claustre de la UAB i aconseguir un 2n o 3r lloc a la UB.

A mig termini el treball del BEI ve fixat en tres fronts:

A) MILLORA DE L'ENSENYAMENT UNIVERSITARI

- Exigència d'una veritable autonomia universitària i, per tant, rebutj del DISTRICTO COMPARTIDO i de la LRU, per espanyolistes i antipopulars.
- Supressió de tota selectivitat acadèmica, paralització de l'augment de taxes, i augment de les partides

per a beques i crèdits.

- Destinació dels pressupostos de les universitats privades a les públiques.

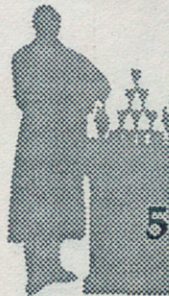
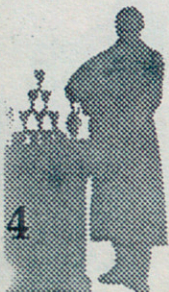
Acció de protesta del BEI contra el Districte Únic durant la visita del ministre espanyol Solana.

- Oposició a la militarització de la Universitat i, per tant, a la Prestació Social Substitutòria.
- Unitat d'acció amb la resta d'estaments universitaris per crear blocs progressistes i nacionalment coherents.
- Elaboració dels plans d'estudis amb la col·laboració dels estudiants.
- Increment i planificació de l'educació. No als "numerus clausus".

B) IMPULS DEL MOVIMENT ESTUDIANTIL.

C) INSERCIÓ DE LA UNIVERSITAT EN LA LLUITA PER LA INDEPENDÈNCIA.

Si voleu contactar amb el BEI, podeu adreçar-vos a: Local d'estudiants del BEI, Campus de Dret, 08193 UAB (Bellaterra), Barcelona.

Bases tàctiques de l'esquerra independentista

El febrer de 1987 un grup d'independentistes de diferents orígens i professions va decidir —cansats d'intents fallits o de treballar sense voler pel pujolisme— de fer el pas cap a ERC. Un document escrit per Josep-Lluís Carod-Rovira i una "Crida Nacional a ERC" organitzada i dirigida per Angel Colom van iniciar la represa independentista. Una Represa que ha tingut uns fonaments vitals: els militants que a l'exili o en la clandestinitat van lluitar per mantenir les sigles i el patrimoni polític, ètic i nacional del partit de partits en la història de Catalunya. Homes com Heribert Barrera, Marc Aureli Vila, Víctor Torres o el ja traspasat Josep Ma. Poblet entre molts d'altres, són els que lluitaren contra l'adversitat amb la dignitat dels que se saben fidels a la terra, i que ens van obrir les portes a tots aquells altres independentistes que veníem a enfortir ERC.

La primera fase d'aquesta tasca es podria qualificar de CLARIFICACIO I REUBICACIO. Calia que ERC tornés a ser allò que havia estat des del seu naixement el 1931 i durant els primers anys de la "democràcia espanyola" un partit d'esquerres al servei de les classes populars i de defensa de la nació catalana. La clarificació va comportar la sortida del sector autonomista del partit, que pro-

pugnava un model de partit-frontissa per a l'usdefruit d'una èlit. Una mena de club com el Partit Republicà italià. La reubicació en l'espectre ideològic va comportar l'hostilitat de la classe política, del quart poder i evidentment de tot l'espanyolisme, perquè comportava la voluntat de convertir ERC en el partit dels independentistes, que sota un programa de mínims pogués encabir tota l'esquerra política, des del progressisme fins al socialisme democràtic, i moviments socials des d'associacions veïnals fins a moviments alternatius, per bastir una estratègia d'emancipació social i nacional.

Arran del 16è Congrés d'ERC, celebrat a Lleida, s'institucionalitzà la clarificació i reubicació i es donà pas al REAGRUPAMENT. No és cap secret que l'independentisme polític estava dividit i desorganitzat per culpa de personalismes i un dogmatisme ideològic excessiu que comportava marginalitat i minorització. D'altra banda, qualsevol avenç qualitatiu era rendibilitzat pel pujolisme claudicant. La tasca d'ERC i les JERC durant aquests darrers temps ha estat la de guanyar militants, quadres i simpatitzants d'aquestes dues vessants. Una tasca que encara es perllongarà durant molt de temps.

La CONSOLIDACIO del nostre projecte és l'actual cavall de bata-

lla. Per un cantó, els resultats de les eleccions municipals d'enguany han esdevingut una confirmació que la via encetada era la bona i un revulsiu per a molts catalans, que caldrà certificar en les properes eleccions al Parlament de la Catalunya Central. Per un altre cantó, cal obrir camins a l'independentisme social; l'evolució del Bloc d'Estudiants Independentistes a les universitats, la molt bona feina feta per l'ADOC, la creació de l'associació Llengua Nacional, la iniciativa d'actualització de les Bases de Manresa, etc. mostren les diferents pautes de l'estratègia independentista. Hi ha, encara, en aquesta vessant social buits que cal cobrir, com la vertebració d'un sindicat autòcton i autònom majoritari no subeditat als interessos espanyols, o la manca de dinamitzadors cívics i dirigents socials que facin arribar els avantatges de la independència als catalans d'adopció, entre d'altres.

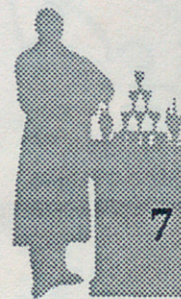
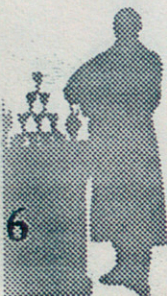
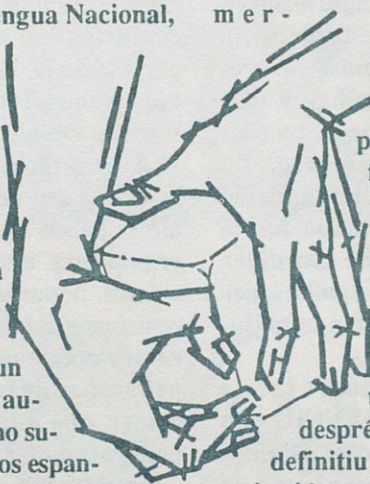
L'independentisme es troba doncs encara en la fase de consolidació política i social, però de forma solapada i gairebé de sobte ens hem endinsat en una fase decisiva: la lluita cos a cos contra l'espanyolisme, en tots els camps, electoral, cultural, social. Els vents de llibertat que bufen de l'est: Lituània, Eslovènia, etc, han accelerat el ritme i ens aboquen al terreny

on l'independentisme a partir d'un nucli inicial ha de començar l'EXPANSIO.

L'expansió en el camp polític i més en concret l'electoral. Caldrà convèncer els catalans que l'única solució als nostres problemes quotidians i estructurals només pot arribar amb la independència. I que 15 anys de democràcia espanyola no han resolt cap de les grans mancances socials del franquisme. Nacionalistes pragmàtics, com e r -

ciants utilitaristes, regionalistes desconcertats que fins ara disposaven la seva confiança en el pujolisme han de fer el pas cap a l'opció independentista. També caldrà guanyar la confiança de l'esquerra autonomista del PSUC-IC, després de l'enfonsament definitiu del model comunista, i evidentment tots aquells que sense ser espanyolistes opten pel socialisme crioll que personifica l'Obiols a Catalunya.

El primer pas de l'expansió és la reforma de l'estatut per començar a modernitzar i adequar l'administració i el govern català per quan arribi el moment de la independència. Una reforma que ha de comportar el traspàs de totes les competències forçant al màxim el sostre constitucional. Una reforma que per un cantó ha d'intentar paliar les mancances i deficiències que pateix la societat catala-

Bases tàctiques de l'esquerra independentista

El febrer de 1987 un grup d'independentistes de diferents orígens i professions va decidir —cansats d'intents fallits o de treballar sense voler pel pujolisme— de fer el pas cap a ERC. Un document escrit per Josep-Lluís Carod-Rovira i una "Crida Nacional a ERC" organitzada i dirigida per Angel Colom van iniciar la represa independentista. Una Represa que ha tingut uns fonaments vitals: els militants que a l'exili o en la clandestinitat van lluitar per mantenir les sigles i el patrimoni polític, ètic i nacional del partit de partits en la història de Catalunya. Homes com Heribert Barrera, Marc Aureli Vila, Víctor Torres o el ja traspasat Josep Ma. Pobleu entre molts d'altres, són els que lluitaren contra l'adversitat amb la dignitat dels que se saben fidels a la terra, i que ens van obrir les portes a tots aquells altres independentistes que veníem a enfortir ERC.

La primera fase d'aquesta tasca es podria qualificar de CLARIFICACIO I REUBICACIO. Calia que ERC tornés a ser allò que havia estat des del seu naixement el 1931 i durant els primers anys de la "democràcia espanyola" un partit d'esquerres al servei de les classes populars i de defensa de la nació catalana. La clarificació va comportar la sortida del sector autonomista del partit, que pro-

pugnava un model de partit-frontissa per a l'usdefruit d'una èlit. Una mena de club com el Partit Republicà italià. La reubicació en l'espectre ideològic va comportar l'hostilitat de la classe política, del quart poder i evidentment de tot l'espanyolisme, perquè comportava la voluntat de convertir ERC en el partit dels independentistes, que sota un programa de mínims pogués encabir tota l'esquerra política, des del progressisme fins al socialisme democràtic, i moviments socials des d'associacions veïnals fins a moviments alternatius, per bastir una estratègia d'emancipació social i nacional.

Arran del 16è Congrés d'ERC, celebrat a Lleida, s'institucionalitzà la clarificació i reubicació i es donà pas al REAGRUPAMENT. No és cap secret que l'independentisme polític estava dividit i desorganitzat per culpa de personalismes i un dogmatisme ideològic excessiu que comportava marginalitat i minorització. D'altra banda, qualsevol avenç qualitatiu era rendibilitzat pel pujolisme claudicant. La tasca d'ERC i les JERC durant aquests darrers temps ha estat la de guanyar militants, quadres i simpatitzants d'aquestes dues vessants. Una tasca que encara es perllongarà durant molt de temps.

La CONSOLIDACIO del nostre projecte és l'actual cavall de bata-

lla. Per un cantó, els resultats de les eleccions municipals d'enguany han esdevingut una confirmació que la via encetada era la bona i un revulsiu per a molts catalans, que caldrà certificar en les properes eleccions al Parlament de la Catalunya Central. Per un altre cantó, cal obrir camins a l'independentisme social; l'evolució del Bloc d'Estudiants Independentistes a les universitats, la molt bona feina feta per l'ADOC, la creació de l'associació Llengua Nacional, la iniciativa d'actualització de les Bases de Manresa, etc. mostren les diferents pautes de l'estratègia independentista. Hi ha, encara, en aquesta vessant social buits que cal cobrir, com la vertebració d'un sindicat autòcton i autònom majoritari no subpeditat als interessos espanyols, o la manca de dinamitzadors cívics i dirigents socials que facin arribar els avantatges de la independència als catalans d'adopció, entre d'altres.

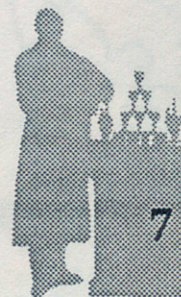
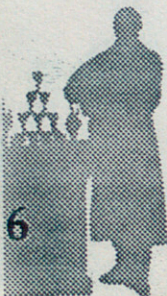
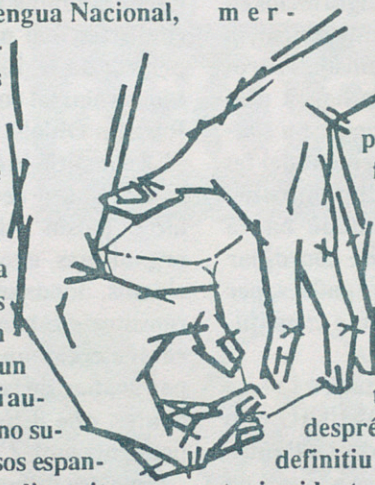
L'independentisme es troba doncs encara en la fase de consolidació política i social, però de forma solapada i gairebé de sobte ens hem endinsat en una fase decisiva: la lluita cos a cos contra l'espanyolisme, en tots els camps, electoral, cultural, social. Els vents de llibertat que bufen de l'est: Lituània, Eslovènia, etc, han accelerat el ritme i ens aboquen al terreny

on l'independentisme a partir d'un nucli inicial ha de començar l'EXPANSIO.

L'expansió en el camp polític i més en concret l'electoral. Caldrà convèncer els catalans que l'única solució als nostres problemes quotidians i estructurals només pot arribar amb la independència. I que 15 anys de democràcia espanyola no han resolt cap de les grans mancances socials del franquisme. Nacionalistes pragmàtics, com e r -

ciants utilitaristes, regionalistes desconcertats que fins ara depositaven la seva confiança en el pujolisme han de fer el pas cap a l'opció independentista. També caldrà guanyar la confiança de l'esquerra autonomista del PSUC—IC, després de l'enfonsament definitiu del model comunista, i evidentment tots aquells que sense ser espanyolistes opten pel socialisme crioll que personifica l'Obiols a Catalunya.

El primer pas de l'expansió és la reforma de l'estatut per començar a modernitzar i adequar l'administració i el govern català per quan arribi el moment de la independència. Una reforma que ha de comportar el traspàs de totes les competències forçant al màxim el sostre constitucional. Una reforma que per un cantó ha d'intentar pal·liar les mancances i deficiències que pateix la societat catala-

na, i per un altre ha de fer insostenibles les contradiccions que l'actual Constitució espanyola comporta. Una reforma de l'estatut que ha de portar-nos a l'obertura d'un debat per reformar la Constitució. Serà a partir d'aquí quan la presència d'ERC al parlament espanyol, que fins aquest moment s'haurà d'inscriure en una dinàmica de desgast de l'adversari, haurà de fer un salt qualitatiu i obrir el procés perquè el dret a l'Autodeterminació sigui inclòs en la carta magna. Paral·lelament, la pressió sobre els organismes europeus i internacionals haurà d'anar creixent per començar a condicionar el reconeixement del fet català i alhora aïllar la política del govern espanyol. També haurà arribat el moment de coordinar un front amb bascos i gallecs, per tal de forçar la reforma constitucional.

L'expansió ens portarà a la fase definitiva de RESOLUCIO. La tasca per assolir del dret a l'autodeterminació ha de ser a partir de la combinació de la presió estrictament política a les institucions i a les tribunes de premsa, i la mobilització popular i la desobediència civil al carrer. El reconeixement d'aquest dret ens porta al final del camí. La tasca realitzada a partir de la reforma de l'estatut pel govern i la labor pedagògica feta per la societat civil, han de ser suficients per neutralitzar el darrer esglai de l'espanyolisme.

Aquesta darrera fase implicarà una reacció i un agreujament de l'opressió espanyola, des de les

amenaces i el xantatge directe, com la congelació de les transferències de pressupost, il·legalització d'associacions, partits, entitats, provocació de conflictes entre catalanoparlants i les altres comunitats, i maniobres militars d'intimidació; fins a la demagògia i la fal·làcia a partir dels òrgans massmediàtics sota el seu poder o en la seva òrbita: el federalisme serà la idea més propagada per contrarestar l'independentisme. La cinquena columna intentarà generar conflictes o si no se'ls inventarà per tal de legitimar la repressió espanyola, tal com ho ha insinuat Raimon Obiols.

La constitució d'un nou estat europeu, el seu reconeixement pels altres països i l'ingrés a tots els organismes europeus i internacionals, donaran pas a un procés constituent català. Al mateix temps caldrà crear una comissió mixta per acabar de resoldre els litigis i deutes que l'Estat Espanyol té pendents amb Catalunya.

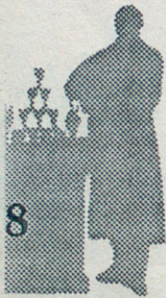
Aquestes diferents fases de l'estratègia poden solapar-se unes amb les altres, però són les pautes amb un tipus d'ordenació causal. Sempre sota el fil metodològic de la no-violència i l'acció democràtica que inclou dels del suport electoral fins a la desobediència civil massiva. Aquest és camí que els independentistes dissenyen cap a la independència, no és un procés tancat ni hermètic, pot permetre alteracions, acceleracions i ralentiments, però fins ara, per dissort dels espanyols, estem acomplint totes les pautes.

© DAVID MINOVES 1991

INDEPENDÈNCIA

na, i per un altre ha de fer insostenibles les contradiccions que l'actual Constitució espanyola comporta. Una reforma de l'estatut que ha de portar-nos a l'obertura d'un debat per reformar la Constitució. Serà a partir d'aquí quan la presència d'ERC al parlament espanyol, que fins aquest moment s'haurà d'inscriure en una dinàmica de desgast de l'adversari, haurà de fer un salt qualitatiu i obrir el procés perquè el dret a l'Autodeterminació sigui inclòs en la carta magna. Paral·lelament, la pressió sobre els organismes europeus i internacionals haurà d'anar creixent per començar a condicionar el reconeixement del fet català i alhora aïllar la política del govern espanyol. També haurà arribat el moment de coordinar un front amb bascos i gallecs, per tal de forçar la reforma constitucional.

L'expansió ens portarà a la fase definitiva de RESOLUCIO. La tasca per assolir del dret a l'autodeterminació ha de ser a partir de la combinació de la pressió estrictament política a les institucions i a les tribunes de premsa, i la mobilització popular i la desobediència civil al carrer. El reconeixement d'aquest dret ens porta al final del camí. La tasca realitzada a partir de la reforma de l'estatut pel govern i la labor pedagògica feta per la societat civil, han de ser suficients per neutralitzar el darrer esglai de l'espanyolisme.

Aquesta darrera fase implicarà una reacció i un agreujament de l'opressió espanyola, des de les

amenaces i el xantatge directe, com la congelació de les transferències de pressupost, il·legalització d'associacions, partits, entitats, provocació de conflictes entre catalanoparlants i les altres comunitats, i maniobres militars d'intimidació; fins a la demagògia i la fal·làcia a partir dels òrgans massmediàtics sota el seu poder o en la seva òrbita: el federalisme serà la idea més propagada per contrarestar l'independentisme. La cinquena columna intentarà generar conflictes o si no se'ls inventarà per tal de legitimar la repressió espanyola, tal com ho ha insinuat Raimon Obiols.

La constitució d'un nou estat europeu, el seu reconeixement pels altres països i l'ingrés a tots els organismes europeus i internacionals, donaran pas a un procés constituent català. Al mateix temps caldrà crear una comissió mixta per acabar de resoldre els litigis i deutes que l'Estat Espanyol té pendents amb Catalunya.

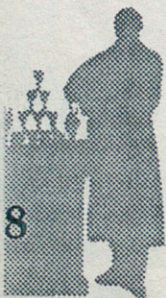
Aquestes diferents fases de l'estratègia poden solapar-se unes amb les altres, però són les pautes amb un tipus d'ordenació causal. Sempre sota el fil metodològic de la no-violència i l'acció democràtica que inclou dels del suport electoral fins a la desobediència civil massiva. Aquest és camí que els independentistes dissenyen cap a la independència, no és un procés tancat ni hermètic, pot permetre alteracions, acceleracions i ralentiments, però fins ara, per dissort dels espanyols, estem acomplint totes les pautes.

© DAVID MINOVES 1991

INDEPENDÈNCIA

Diada del Pi de les Tres Branques: L'esquizofrènia dels qui practiquen l'autodestrucció

La diada d'enguany del Pi de les Tres Branques serà recordada, lamentablement, pels vergonyosos incidents protagonitzats per un grup d'individus que, allixonats per Carles Castellanos, Antoni Lecha i Jaume Oliveres, agrediren amb bats de beisbol, rocs, punxons i porres les persones - entre d'altres d'ERC i les JERC- acampades la nit del dissabte al pla de Campllong, produint una dotzena de ferits de diversa consideració.

L'estil d'aquests personatges, gens allunyat de l'utilitzat pels escamots feixistes quan feien cantar el "Viva Espanha", —i que després han continuat practicant en diverses festes majors del nostre país— és la mostra del patètic procés en el qual ha entrat un determinat grupuscle polític, autoanomenat independentista. Un procés que no pretén altra cosa que combatre amb les armes de l'agressió física i de l'insult més barroer els membres d'ERC, que lluiten pel mateix objectiu que ells diuen defensar: la independència de Catalunya. A aquests individus, que han optat per aquesta esquizofrènica opció, no els fa res obsequiar --ni que sigui per un dia-- els poders espanyols amb la imatge d'un suposat enfrontament entre independentistes.

Castellanos, Lecha, Oliveres i companyia (molt escassa), després d'haver fracassat en el seu intent de tenir una presència mínimament destacable en la política catalana --recordem el fracàs en la creació de llistes municipals sota les sigles de CUP i el daltabaix electoral posterior de les que finalment pogueren presentar-se--; després d'haver perdut tot poder de convocatòria; després de perdre tots i cadascun dels quadres i militants qualificats políticament (molts d'aquests ara són militants d'ERC i les JERC); després de mostrar-se totalment incapaces de forçar en res l'actual procés nacional; després de veure, en definitiva, que a la màquina que tira del tren de l'independentisme no hi són pas ells, sinó que porta unes sigles amb seixanta anys d'història, han optat directament per l'autodestrucció, per la via de la violència gratuïta dels punys americans i les navalles, mitjançant joves provinents de les tribus urbanes més marginals.

Tota actuació, però, obeeix a una raó, per esquizofrènica que sigui. A aquesta gent, el passat mes de juliol se li acabà l'últim sentit de la seva existència pública: Terra Lliure s'autodissolia com a resultat de la seva aposta per la via democràtica cap a la indepen-

dència i, "havent comprovat el sentit de profunda responsabilitat política d'ERC" --com expressava el seu últim i darrer comunicat-- els seus membres ingressaven com a militants pocs dies després. La via armada, com a hipotètic instrument per construir la independència, era enterrada pels mateixos que l'havien fet néixer; per raons polítiques uns i ètiques altres.

A Castellanos i als altres personatges se'ls ha acabat l'únic referent per continuar malvivint en els límits de la marginalitat política i, incompetents com han demostrat ser per entendre que la llibertat d'un país va lligada inexcusablement al sentiment de la majoria, a la voluntat popular que no pot ser ni reprimida per estructures caduques ni forçada per mètodes totalitaris i violents, centren ara les seves energies --més físiques que no pas mentals-- en voler fer entrar ERC i les JERC en l'espiral suïcida de la resposta violenta a les agressions.

Ho sentim per ells, però tenim coses importants a fer. Hi ha molta feina, als ajuntaments, als consells comarcals, al Parlament, als consells de joventut, a les coordinadores veïnals, ecologistes, al món del treball ... en fer avançar el procés d'alliberament social i nacional de Catalunya, com per perdre el temps amb aquesta trepa dels bats de beisbol. Fins i tot escriure i editar aquest article pot haver estat un esforç sobrer davant la naturalesa del problema. Entenem però, que calia fer pública una clara anàlisi dels fets.

P.S. No ens estem d'assenyalar que, entre els agredits al pla de Campllong, hi figuraven una bona part dels organitzadors de la campanya de suport a Carles Castellanos, que mobilitzà al seu favor nombrosíssims professors i estudiants de dins i fora de la U.A.B (on ell treballa), quan ell, ara fa més de tres anys, era detingut i empresonat per la policia espanyola.

Diada del Pi de les Tres Branques: L'esquizofrènia dels qui practiquen l'autodestrucció

La diada d'enguany del Pi de les Tres Branques serà recordada, lamentablement, pels vergo-nyosos incidents protagonitzats per un grup d'individus que, al·lisonats per Carles Castellanos, Antoni Lecha i Jaume Oliveres, agrediren amb bats de beisbol, rocs, punxons i porres les persones - entre d'altres d'ERC i les JERC- acampades la nit del dissabte al pla de Campllong, produint una dotzena de ferits de diversa consideració.

L'estil d'aquests personatges, gens allunyat de l'utilitzat pels escamots feixistes quan feien cantar el "Viva Espanha", —i que després han continuat practicant en diverses festes majors del nostre país— és la mostra del patètic procés en el qual ha entrat un determinat grupuscle polític, autoanomenat independentista. Un procés que no pretén altra cosa que combatre amb les armes de l'agressió física i de l'insult més barroer els membres d'ERC, que lluiten pel mateix objectiu que ells diuen defensar: la independència de Catalunya. A aquests individus, que han optat per aquesta esquizofrènica opció, no els fa res obsequiar --ni que sigui per un dia-- els poders espanyols amb la imatge d'un suposat enfrontament entre independentistes.

Castellanos, Lecha, Oliveres i companyia (molt escassa), després d'haver fracassat en el seu intent de tenir una presència mínimament destacable en la política catalana --recordem el fracàs en la creació de llistes municipals sota les sigles de CUP i el daltabaix electoral posterior de les que finalment pogueren presentar-se--; després d'haver perdut tot poder de convocatòria; després de perdre tots i cadascun dels quadres i militants qualificats políticament (molts d'aquests ara són militants d'ERC i les JERC); després de mostrar-se totalment incapaces de forçar en res l'actual procés nacional; després de veure, en definitiva, que a la màquina que tira del tren de l'independentisme no hi són pas ells, sinó que porta unes sigles amb seixanta anys d'història, han optat directament per l'autodestrucció, per la via de la violència gratuïta dels punys americans i les navalles, mitjançant joves provinents de les tribus urbanes més marginals.

Tota actuació, però, obeeix a una raó, per esquizofrènica que sigui. A aquesta gent, el passat mes de juliol se li acabà l'últim sentit de la seva existència pública: Terra Lliure s'autodissolia com a resultat de la seva aposta per la via democràtica cap a la indepen-

dència i, "havent comprovat el sentit de profunda responsabilitat política d'ERC" --com expressava el seu últim i darrer comunicat-- els seus membres ingressaven com a militants pocs dies després. La via armada, com a hipotètic instrument per construir la independència, era enterrada pels mateixos que l'havien fet néixer; per raons polítiques uns i ètiques altres.

A Castellanos i als altres personatges se'ls ha acabat l'únic referent per continuar malvivint en els límits de la marginalitat política i, incompetents com han demostrat ser per entendre que la llibertat d'un país va lligada inexcusablement al sentiment de la majoria, a la voluntat popular que no pot ser ni reprimida per estructures caduques ni forçada per mètodes totalitaris i violents, centren ara les seves energies --més físiques que no pas mentals-- en voler fer entrar ERC i les JERC en l'espiral suïcida de la resposta violenta a les agressions.

Ho sentim per ells, però tenim coses importants a fer. Hi ha molta feina, als ajuntaments, als consells comarcals, al Parlament, als consells de joventut, a les coordinadores veïnals, ecologistes, al món del treball ... en fer avançar el procés d'alliberament social i nacional de Catalunya, com per perdre el temps amb aquesta trepa dels bats de beisbol. Fins i tot escriure i editar aquest article pot haver estat un esforç sobrer davant la naturalesa del problema. Entenem però, que calia fer pública una clara anàlisi dels fets.

P.S. No ens estem d'assenyalar que, entre els agredits al pla de Campllong, hi figuraven una bona part dels organitzadors de la campanya de suport a Carles Castellanos, que mobilitzà al seu favor nombrosíssims professors i estudiants de dins i fora de la U.A.B (on ell treballa), quan ell, ara fa més de tres anys, era detingut i empresonat per la policia espanyola.

Onze de Setembre 1991

La independència és possible

★ JERC

JOVENTUTS D'ESQUERRA REPUBLICANA
DE CATALUNYA

*LA COCTELERA és editada per la Secretaria de Premsa,
Publicacions i Propaganda de les JERC*

c/ Villarroel, 45 entresol 08011 Barcelona Fax 323 71 22 Tel 451 83 96

Composició i maquetació: B4 · 726 04 13 Edita: Copisteria Fusté Dipòsit Legal: B-3552-89

12